

Ali potrebujejo moški in ženske tako ljubezen kot spoštovanje v enaki meri?

Vsi potrebujemo ljubezen in spoštovanje. To pridigam in učim. Nočem dogmatično trditi, da moški ne potrebuje ljubezni. Prav tako neizpodbitno ne trdim, da žena ne potrebuje spoštovanja.

Vendarle pa v Pismu Efežanom 5,33 pravi, da mora moški ljubiti svojo ženo in žena spoštovati svojega moža, v čemer vidimo pomenljivo razliko. Morda lahko odgovorimo tako: čeprav vsi potrebujemo tako ljubezen kot spoštovanje, kakor vsi potrebujemo vodo in hrano, pa ima žena vendarle večjo potrebo po ljubezni, moški pa ima občutnejšo potrebo po spoštovanju. Povedano drugače, ona pogosteje v svojem zakonu krčevito hrepeni po moževi ljubezni, a moški je željan spoštovanja svoje žene.

Od kod izvirajo ti občutki?

Odgovor najdemo v grškem prevodu Svetega pisma. Samo možu je zapovedano, naj z brezpogojno ljubeznijo (tj. agape) ljubi svojo ženo, medtem ko Bog ženi ni zapovedal, naj z agape ljubeznijo ljubi svojega moža. (Agape ljubezen je brezpogojna ljubezen ali Božji ljubezni podobna ljubezen). Videti je, da je Bog ustvaril ženino naravo tako, da lahko bolj naravno intimno ljubi. V njeni naravi je – če povzamemo – večja želja po negovanju, hranjenju ter skrbi za bližnje. Materinski čut je bistvo ženske narave. To pa ne pomeni, da so vsi očetje manj skrbni kot vse matere, temveč da je večina očetov manj skrbnih od mater. Bog je ustvaril naravo matere, da hrani in neguje, kar se odraža tudi v vlogi žene. Bog je ustvaril njeno naravo, da ljubi svojega moža.

Po drugi strani pa je Bog ukazal možu, naj ljubi svojo ženo z agape ljubeznijo. Zdi se, kot da moški ne ljubi tako naravno, kot ljubi žena. Torej Bog razodeva možu, da se mora bolj potruditi ljubiti svojo ženo, kot se je ženi potrebno truditi, da ljubi svojega moža. Kar je njej povsem naravno (tako je ustvarjena od Boga, da ne bi sebi pripisovala te danosti), mora moški (zaradi Božje zapovedi) izvrševati z več vložene truda (da ne bi zaradi tega krivili moža, saj ga je Bog drugače ustvaril).

Kaj vse to pomeni? Med zakonskim preprirom je večina moških prepričanih v ženino ljubezen (zaradi njene izrazito ljubeče narave) in večina žena je manj prepričanih v ljubezen svojih moških (zaradi njihove manj ljubeče narave). Moški zlahka prepozna ljubezen svoje žene, zato se o njeni ljubezni ne sprašuje.

Zakaj se torej moški negativno odzove med zakonskim preprirom in postane potrta oz. izgublja energijo, če se zaveda, da ga žena ljubi? Zato, ker misli, da ji on ni všeč in da ga žena ne spoštuje. Na žalost mnogo žena reče: »Ljubim te, vendar te zdaj ne spoštujem.« Ker je manj ljubeč, kot bi moral biti, se ji zdi, da si ne zasluži njenega spoštovanja. Seveda on vzklikne: »Ne zaslužim si tega nespoštovanja! Vsi me spoštujejo razen tebe!« Zaradi tega hrepeni po ženinem spoštovanju. Redko, če sploh kdaj, reče: »Ne ljubiš me,« saj ve, da ga ljubi. Če bi ji rekel, da ga ne ljubi, bi bilo to nasprotovanje njeni naravi in ona bi se pretirano čustveno odzvala.

Naj dodam, ker mož po svoji naravi manj ljubi, žena prepoznava področja, kjer bi se moral spremeniti. Skrbi zanj in mu želi pomagati. Čez čas mu pove, na katerih področjih bi se moral spremeniti. Njun zakon bi se precej izboljšal, če bi se on spremenil v bolj ljubečo osebo in ona bi ga posledično še bolj ljubila.

Po minulih mesecih in letih je še vedno videti, kot da on ljubi manj kot ona. Njene kritike se spremenijo v kritiziranje. Ker ni videti, da bi se odzival, se ona vse bolj pritožuje. Te njene stalne pritožbe in kritiziranje delujejo nanj kot zaničevanje njegove osebnosti. Mož čuti, da ga ona ne sprejema, ne odobrava in ga ne spoštuje kot človeka.

Toda to ima tudi drugo plat. Zakaj je Bog ženi izrecno zapovedal, naj moža spoštuje, možu pa tega ni zapovedal v odnosu do žene? Očitno ona po naravi manj spoštuje kot njen mož. Z drugimi besedami: Bog ni ukazal možu spoštovanja, ker ga je že v svojem bistvu ustvaril, da se ravna po kodeksu spoštovanja. V njegovi naravi je, da se spoštljivo vede in ravna – to drži vsaj za večino mož. Vendar pa žena že po naravi ne izkazuje spoštovanja, kadar se ne počuti ljubljena. Povedano drugače: zanjo je povsem naravno, da ljubi, kar pa ne velja za spoštovanje! Ta resnica se izkaže, ko mi žena reče, naj definiram, kaj pomeni beseda spoštovanje. Odgovorim ji z vprašanjem: »No, naj te vprašam, če veš, kaj je nespoštovanje?« Vsaka žena bo rekla: »Oh da, se mi že svita.« Večina žena po naravi čuti nespoštovanje in mnoge tudi izkažejo zaničevanje, razen če se potrudijo paziti na svoje vedenje in na izbiro besed.

Podobno velja, da mož po naravi ljubi manj, še posebej takrat, ko se počuti nespoštovanega. Z drugimi besedami to pomeni, da mu je povsem naravno dano, da spoštuje, ni mu pa dano, da po naravi sami tudi ljubi. Tako mož po svoji naravi izkaže grobost in sovražnost, ko mu žena izkaže nespoštovanje.

Konec koncev se izkaže, da v večini zakonov mož občuti potrebo po spoštovanju, saj je prepričan v njeno ljubezen. Ravno tako izkuša ženino naravno nagnjenost, da izkazuje nespoštovanje, kadar se ne počuti ljubljena. Žena pa po drugi strani čuti potrebo po ljubezni, ker ni prepričana v njegovo ljubezen, saj on ne ljubi tako naravno kakor ona. In povsem naravno je, da je on neljubeč, kadar se počuti nespoštovan. Tako dobimo začarani krog: brez ljubezni se ona obnaša nespoštljivo in brez spoštovanja se on odziva neljubeče!

Nihče ne zanika, da vsi potrebujemo ljubezen enako kot spoštovanje. Toda posplošeno rečeno, temelječ na Efežanih 5,33, žene lažje ljubijo, kot spoštujejo, in možje lažje spoštujejo, kot ljubijo. Torej ima ona večjo potrebo po moževi ljubezni in on ima občutno večjo potrebo, da ga žena spoštuje. Če zavrremo to idejo, ker zveni stereotipno, ne bomo razumeli, kaj se dogaja v ženinem duhu in naša žena ne bo razumela nas.

Več v knjigi Ljubezen in spoštovanje.